

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

УДК 342.924:352

С. Б. Дульфан

аспірант

Харківський регіональний інститут державного управління НАДУ при Президентіві України

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ МІСТ

У статті проаналізовано основні положення чинного законодавства, що забезпечують нормативно-правове регулювання розвитку транспортної інфраструктури міст. Обґрунтовано необхідність закріплення у законі прав і обов'язків органів влади, розширення повноважень органів місцевого самоврядування щодо функціонування транспортної інфраструктури. Запропоновано зміни до конкретних статей законодавчих актів. Визначено необхідність взаємодії органів влади та громадськості.

Ключові слова: місто, транспортна інфраструктура, нормативно-правове забезпечення, міське самоврядування.

I. Вступ

Сучасні політичні й соціально-економічні процеси, що характеризуються нестабільністю та трансформацією суспільних відносин у бік їх ускладнення, потребують відповідей на питання щодо подальшого проживання українських громадян. Оскільки дві третини з них мешкають у містах, вкрай актуальним є питання розвитку інфраструктури міст і більш конкретної складової – транспортної інфраструктури, адже транспорт не тільки забезпечує пересування, зв'язок населення, а й виконує соціальну функцію. Налагоджена транспортна система сприяє припливу інвестицій, робочої сили, подальшій розбудові міст. Сучасне нормативно-правове забезпечення розвитку транспортної інфраструктури міст сформувалось за роки незалежності України, але й сьогодні має суттєві помилки. Зважаючи на “вузькість” питання, складність реалізації Державної транспортної стратегії, невелику кількість спеціальних досліджень та наявність практичних проблем застосування законодавства органами місцевого самоврядування, існує потреба уточнення законодавчих і нормативно-правових актів щодо розвитку транспортної інфраструктури міст.

II. Постановка завдання

Метою статті є розробка пропозицій до законодавчих та нормативно-правових актів стосовно розвитку транспортної інфраструктури міст.

III. Результати

В Україні створено потужну систему законодавчих і нормативно-правових актів, що регулюють питання існування та розвитку інфраструктури міського транспорту. Завданнями законодавства з питань перевезень пасажирів різними видами транспорту є [1]:

- визначення основних правових та організаційних засад державного регулювання у сфері перевезень пасажирів;
- установлення вимог до перевізників, водіїв і транспортних засобів щодо забезпечення безпеки перевезень та екологічної безпеки;
- визначення системи державного контролю, прав, обов'язків і відповідальності державних органів виконавчої влади та перевізників за порушення міжнародних договорів і законодавства України.

Крім того, Законом України “Про автомобільний транспорт” визначено основне завдання державного регулювання та контролю у сфері автомобільного транспорту, що полягає у створенні умов безпечного, якісного й ефективного перевезення пасажирів та вантажів, надання додаткових транспортних послуг.

Відносини, пов'язані з діяльністю транспорту, регулює Закон України “Про транспорт”, кодекси (статuti) окремих видів транспорту, інші законодавчі та нормативно-правові акти України.

Нормативні акти, які визначають умови перевезень, порядок використання засобів транспорту, шляхів сполучення, організації безпеки руху, охорони громадського поряд-

ку, пожежної безпеки, санітарні та екологічні вимоги, що діють на транспорті, є обов'язковими для власників транспорту і громадян, які користуються послугами транспорту та шляхами сполучення [3].

Міністерством транспорту та зв'язку України розроблено Транспортну стратегію України до 2020 р. [4], у якій визначено принципи транспортної політики. Серед них виділено соціальні принципи: сприяння соціально-економічному розвитку регіонів; забезпечення свободи мобільності людей та у виборі виду транспорту на основі раціональної цінової політики, створення умов для надання безпечних і доступних транспортних послуг, узгодження планування розбудови об'єктів транспортної інфраструктури з генеральною схемою планування території України, довгостроковими планами використання земельних ресурсів і розміщення продуктивних сил; зміцнення партнерських відносин між центральними і місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, транспортними підприємствами, профспілками та громадськими організаціями в процесі реалізації Транспортної стратегії, удосконалення моніторингу й оцінювання виконання поставлених завдань.

Економічні принципи: забезпечення сприятливої ділової кон'юнктури для всіх фізичних і юридичних осіб, формування однорідного конкурентного середовища між видами транспорту та в межах кожного виду; забезпечення випереджального розвитку транспортної інфраструктури; необхідність проведення жорсткої антимонопольної політики, а за наявності конкуренції – введення вільного ціноутворення; залучення інвестицій і заохочення участі приватного сектору на засадах справедливості, прозорості та стабільності; прозорість регулювання транспортної системи; використання ресурсів транспорту відповідно до ринкового попиту.

Фінансові принципи: концентрація фінансових ресурсів; функціонування транспортних підприємств на засадах самоокупності та спільного фінансування транспортної інфраструктури; фінансування інвестиційних проектів на основі доходу або потоку прибутків від реалізації проекту; компенсація витрат на перевезення пільгових категорій пасажирів на маршрутах соціального значення. Також у стратегії визначено екологічні принципи. Реалізація зазначених принципів на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях дасть змогу не тільки розвивати транспортну систему, а й створити умови для соціально-економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності національної економіки та життєвого рівня населення завдяки забезпеченню якості транспортних послуг і задоволенню соці-

льних, зовнішньоторговельних, оборонних та природоохоронних потреб суспільства.

Як визначено в ст. 5 Закону України "Про транспорт" [3], відносини підприємств транспорту загального користування з центральними та місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування будуються на основі податків, податкових пільг, встановлених нормативів та інших економічних засобів відповідно до чинного законодавства України.

Втручання в господарську діяльність підприємств транспорту, відволікання їх експлуатаційного персоналу на інші роботи місцевими органами влади і самоврядування не допускається, крім випадків, передбачених законодавством України.

Органи влади й самоврядування в межах своїх повноважень надають допомогу підприємствам і організаціям транспорту в поліпшенні використання транспортних засобів відправниками (одержувачами) вантажів і розвитку (в тому числі на пайових засадах) будівельної індустрії, об'єднують кошти підприємств, організацій, колективних сільськогосподарських підприємств, фермерських господарств, кооперативів (за їх згодою), а також бюджетні та позабюджетні кошти для вдосконалення транспортної мережі, будівництва вокзалів, шляхопроводів та інших об'єктів транспорту; організують взаємодію різних видів транспорту з метою більш ефективного їх використання, підвищення якості обслуговування.

Закон визначає порядок залучення коштів до розвитку транспортної системи. Так, будівництво об'єктів транспортної інфраструктури здійснюється з використанням коштів державного і місцевих бюджетів та підприємств транспорту в порядку, встановленому законодавством України, а також із залученням добровільних внесків підприємств і організацій усіх форм власності та громадян [3].

Закон регламентує, що перевезення пасажирів, надання інших транспортних послуг, експлуатація й ремонт шляхів сполучення здійснюються підприємствами та організаціями, якщо це передбачено їх статутами. Причому підприємства транспорту здійснюють перевезення та надання послуг на основі державних контрактів, державних замовлень і договорів на перевезення пасажирів з урахуванням економічної ефективності провізних та переробних можливостей транспорту. Закон визначає, що транспортні засоби повинні відповідати вимогам безпеки, охорони праці та екології, державним стандартам, мати відповідний сертифікат.

Відповідно до ст. 40 Закону України "Про транспорт", координація всіх видів транспорту здійснюється центральним органом виконавчої влади в галузі транспорту. Коорди-

націю діяльності всіх видів транспорту в межах регіонів здійснюють комісії з координації роботи транспорту, що утворюються органами місцевої влади та самоврядування та діють відповідно до положення, яке затверджує Кабінет Міністрів України. До сьогодні положення про комісії з координації роботи транспорту відсутнє, що унеможлиблює участь у координаційній діяльності органів місцевого самоврядування і, таким чином, обмежує їх можливості впливати на управління розвитком міського транспорту.

Відповідно до ст. 41 Закону України "Про транспорт", контроль за дотриманням законодавства на транспорті здійснюють відповідні органи виконавчої влади і органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень. Вважаємо, що для більш ефективної реалізації повноважень щодо роботи місцевого пасажирського транспорту органами місцевого самоврядування необхідно п. 10 ст. 30 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" викласти в такій редакції: *затвердження маршрутів і графіків руху місцевого пасажирського транспорту незалежно від форм власності, узгодження цих питань стосовно приміського та транзитного пасажирського транспорту у випадках, передбачених законодавством.*

Відносини між автомобільними перевізниками, замовниками транспортних послуг, органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування, пасажирями, власниками транспортних засобів, а також їх відносини з юридичними й фізичними особами – суб'єктами підприємницької діяльності, які забезпечують діяльність автомобільного транспорту та безпеку перевезень, регулює Закон України "Про автомобільний транспорт"[1].

Державне регулювання та контроль у сфері автомобільного транспорту спрямовані на:

- забезпечення балансу інтересів держави, органів місцевого самоврядування, користувачів транспортних послуг і підприємств, установ, організацій, інших юридичних та фізичних осіб – суб'єктів господарювання на автомобільному транспорті незалежно від форм власності;
- забезпечення якісного та безпечного функціонування автомобільного транспорту;
- розвиток та вдосконалення нормативної бази діяльності автомобільного транспорту;
- визначення загальних засад стратегічного розвитку, системи управління, реформування та регулювання автомобільного транспорту;
- визначення пріоритетних напрямів розвитку та шляхів оптимізації діяльності автомобільного транспорту;
- захист прав споживачів під час їх транспортного обслуговування;

- захист національного ринку транспортних послуг та суб'єктів господарювання, що здійснюють свою діяльність у сфері автомобільного транспорту;
- створення рівних умов для роботи всіх суб'єктів господарювання, що здійснюють свою діяльність у сфері автомобільного транспорту, обмеження монополізму та розвиток конкуренції;
- забезпечення зайнятості населення, підготовки спеціалістів і робочих кадрів, охорони праці;
- раціональне використання енергетичних та матеріальних ресурсів;
- охорону довкілля від шкідливого впливу автомобільного транспорту, проведення науково-технічної роботи, досліджень та розвиток системи статистики.

Державне регулювання й контроль у сфері автомобільного транспорту реалізуються шляхом проведення центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування економічної, тарифної, науково-технічної й соціальної політики, ліцензування, стандартизації та сертифікації на автомобільному транспорті, задоволення потреб автомобільного транспорту в паливно-енергетичних і матеріально-технічних ресурсах та транспортних засобах.

Органи місцевого самоврядування виступають замовником транспортних послуг та зобов'язані [2]:

- представляти й захищати інтереси споживачів таких послуг;
- визначати обсяги транспортної роботи, маршрути та показники регулярності руху, встановлювати тарифи на проїзд і порядок справляння плати;
- укладати договір з перевізником про організацію надання транспортних послуг та контролювати його виконання;
- забезпечувати координацію роботи об'єктів міського електричного транспорту та інших видів транспорту;
- створювати необхідні умови для забезпечення перевезень (відповідний стан доріг, облаштування пунктів на зупинках тощо);
- здійснювати повну та своєчасну оплату фактично виконаних перевізником обсягів транспортних послуг згідно з договором про організацію їх надання;
- виконувати інші вимоги, встановлені законодавством.

Закон України "Про автомобільний транспорт" визначає повноваження органів місцевого самоврядування щодо формування мережі міських автобусних маршрутів загального користування і здійснення в межах своїх повноважень контролю за дотриманням законодавства у сфері автомобільного транспорту на відповідній території.

Причому забезпечення організації пасажирських перевезень покладається на місь-

ких автобусних маршрутах загального користування на виконавчий орган сільської, селищної, міської ради відповідного населеного пункту. Вважаємо, що ст. 7 зазначеного Закону слід доповнити положенням такого змісту: *приміські автобусні маршрути загального користування, (внутрішньообласні маршрути) узгоджуються з виконавчим органом міської ради відповідного населеного пункту, по території якого вони проходять.*

Із ст. 7, згідно із Законом від 17.05.2012 р. № 4715-VI; в редакції Закону від 20.11.2012 р. № 5502-VI були вилучені зобов'язання і права органів влади. На наш погляд, доцільно доповнити ст. 7 правами та обов'язками органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування. Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування зобов'язані:

- забезпечувати формування автобусної маршрутної мережі загального користування й мережі таксомоторних стоянок та розробляти перспективи їх розвитку;
- організувати утримання в належному стані проїзної частини автомобільних доріг та під'їздів (на міських автобусних маршрутах загального користування) і в разі завдання матеріальних збитків автомобільному перевізнику, що обслуговує автобусний маршрут загального користування, унаслідок неналежного утримання проїзної частини автомобільної дороги чи під'їзду компенсувати йому збитки;
- забезпечувати облаштування необхідною інфраструктурою автобусних маршрутів загального користування, а саме автопавільйонами, інформаційним забезпеченням пасажирів і підтримувати її в належному технічному та санітарному стані;
- забезпечувати розроблення паспортів у разі відкриття автобусних маршрутів загального користування з визначенням необхідної кількості автобусів, їх пасажиромісткості, класу, технічних та екологічних показників, розкладу руху. Порядок розроблення та затвердження паспорта маршруту визначає центральний орган виконавчої влади з питань автомобільного транспорту;
- проводити конкурс на перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування;
- забезпечувати укладання договору на автобусних маршрутах загального користування із автомобільним перевізником – переможцем конкурсу на міських, приміських та міжміських автобусних маршрутах, приміських та міжміських автобусних маршрутах загального користування, які не виходять за межі території області (внутрішньообласні маршрути), чи надання дозволу на приміських та міжміських автобусних маршрутах загального

користування, які виходять за межі території області (міжобласні маршрути), та забезпечувати контроль за виконанням ним умов договору чи дозволу;

- забезпечувати безпечне і якісне обслуговування пасажирів на автобусних маршрутах загального користування;
- забезпечувати компенсацію втрат автомобільному перевізнику внаслідок перевезення пільгових категорій пасажирів та регулювання тарифів.

Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування мають право:

- достроково розірвати договір з автомобільним перевізником чи позбавити його дозволу в разі порушення ним умов договору чи дозволу та призначити для роботи на автобусному маршруті загального користування (групі маршрутів) автомобільного перевізника, який за результатами конкурсу здобув наступне місце, а в разі їх відмови – призначити до проведення конкурсу автомобільного перевізника один раз на термін не більше ніж три місяці;
- у разі припинення автомобільним перевізником перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування призначити перевізника, який за результатами конкурсу здобув наступне місце, а в разі їх відмови – призначити до проведення конкурсу автомобільного перевізника один раз на термін не більше ніж три місяці;
- у разі відкриття автобусного маршруту, який не має паспорта, призначити один раз тимчасового автомобільного перевізника на термін до трьох місяців, після чого за результатами функціонування маршруту приймати рішення щодо доцільності відкриття маршруту та проведення конкурсу;
- укладати договір із автомобільним перевізником (на таксі) на право користування облаштованими таксомоторними стоянками та послугами диспетчерських станцій, якщо таксомоторні стоянки й диспетчерські станції є власністю органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Ст. 11 Закону подає поняття соціально значущих послуг автомобільного транспорту, якими є послуги з перевезення пасажирів автобусними маршрутами загального користування за визначеними уповноваженими органами тарифами та на пільгових умовах відповідно до законодавства. Надання соціально значущих послуг автомобільного транспорту здійснюється відповідно до законодавства з питань поставки продукції для державних потреб.

Розвиток автомобільного транспорту за погодженням з іншими центральними органами виконавчої влади відбувається відповідно до програми розвитку та вдоскона-

лення транспорту, яку готує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування й реалізує державну політику у сфері транспорту, і затверджує Кабінет Міністрів України.

Відповідно до програм розвитку та вдосконалення транспорту, обласні ради затверджують регіональні програми розвитку автомобільного транспорту, які визначають розвиток мережі автобусних маршрутів загального користування на відповідній території та її інфраструктури, оновлення й поповнення парку автобусів, будівництво автомобільних доріг, перелік сільських населених пунктів, що будуть забезпечені автобусним сполученням з районними центрами, кошти на покриття збитків автомобільних перевізників, які обслуговують збиткові маршрути загального користування, а також заходи з безпеки перевезень.

З метою забезпечення безпеки перевезень ст. 28 Закону України "Про автомобільний транспорт" доцільно доповнити положенням: *забороняється приміським, міжміським та міжнародним маршрутам здійснювати висадку та посадку пасажирів поза межами автовокзалів, автостанцій або диспетчерських пунктів, які пристосовані для їх обслуговування.*

На наш погляд, слід внести в Закон України "Про автомобільний транспорт" та Порядок проведення конкурсу з перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 03.12.2008 р. № 1081 (із змінами), положення про збільшення строку дії договору, який укладається за результатами конкурсу до 7 років, у випадку, якщо переможець конкурсу надає відповідні підтвердження про придбання автобусів великої або особливо великої місткості за рахунок кредитних коштів або за договором фінансового лізингу.

Вкрай необхідно розробити механізм виплати компенсаційних витрат автомобільному перевізнику внаслідок перевезення пільгових пасажирів та регулювання тарифів (ст. 6, 29, 31, 37 чинного Закону України "Про автомобільний транспорт"). З метою покращення транспортного обслуговування у містах є потреба розробити та внести на розгляд до Верховної Ради України законопроект про врегулювання діяльності легкових автомобілів – таксі. Крім того, розробити:

– державні соціальні нормативи у сфері транспортного обслуговування, а саме визначити норми забезпечення легкових таксі на 1000 мешканців міст і кількість стоянок таксі залежно від категорії міст та визначити термін перерахунку (наприклад, раз у п'ять років), покласти ці повноваження на обласні держадміністрації;

– затвердити Порядок введення Паспортів стоянок таксі;

– розробити порядок проведення конкурсу на таксі та ввести поняття "лот" на конкурс на таксі.

Необхідно внести зміни до існуючих нормативних актів щодо автомобільного транспорту та врахувати в актах, які перебувають на стадії проектування, положення щодо контролю з боку Державної інспекції України з безпеки на наземному транспорті наявності документів, передбачених ст. 39 Закону України "Про автомобільний транспорт", адже за своїми функціональними обов'язками цей орган не має повноважень з контролю за додержанням порядку проведення готівкових розрахунків за товари (послуги).

Для вдосконалення обліку розрахункових операцій при наданні послуг з перевезення пасажирів необхідно внесення органом доходів і зборів відповідних змін до порядку реєстрації та ведення розрахункових книжок, книг обліку розрахункових операцій, затвердженого наказом Міністерством доходів і зборів України від 28.08.2013 р. № 417.

Сільські, селищні, міські ради розробляють і затверджують програми розвитку та вдосконалення автомобільного транспорту на відповідній території або надають пропозиції щодо визначення цих програм в інших регіональних програмах з питань розвитку автомобільного транспорту.

При цьому повноваження сільських, селищних, міських рад не відрізняються за своїм обсягом, причому їх спроможність щодо питання розвитку транспортної інфраструктури не можна порівнювати за матеріальними, фінансовими та іншими ресурсами, необхідними для реалізації таких повноважень. Це призводить до низької результативності управлінських рішень, тому доцільно було б більш чітко сформулювати такі повноваження, виходячи з наявності ресурсів для відповідних органів місцевого самоврядування (наприклад, за розрахунками на утримання доріг) щодо підтримання та розвитку транспортної інфраструктури.

З огляду на те, що управлінський вплив органів місцевого самоврядування обмежений, враховуючи відмінності суб'єктів права власності в транспортній сфері, вбачаємо за необхідне в нормативних документах органів місцевого самоврядування визначити роль громадськості (громадські інспектори) у процесі упорядкування питань транспортного забезпечення міста.

Невід'ємною складовою міської транспортної системи є електричний транспорт. Правові, організаційні та соціально-економічні засади функціонування міського електричного транспорту загального користування на ринку транспортних послуг, що спрямовані на створення сприятливих умов

для його розвитку, задоволення потреб громадян у доступних, якісних і безпечних перевезеннях, визначає Закон України “Про міський електричний транспорт”.

На наш погляд, необхідно внести в законодавчі акти поняття “паспорт трамвайних і тролейбусних маршрутів”, розробити та затвердити Порядок введення цих паспортів.

Транспортна стратегія України на період до 2020 р. визначає пріоритети у розвитку сфери громадського пасажирського транспорту [4]:

- 1) довгострокове планування розвитку міст, міської та приміської транспортної мережі;
- 2) розвиток пасажирського транспорту загального користування як альтернативи приватному легковому автотранспорту;
- 3) забезпечення населення якісними послугами пасажирського транспорту загального користування в містах, в приміському сполученні та сільській місцевості;
- 4) удосконалення державного регулювання послуг пасажирського транспорту загального користування.

Пріоритети, визначені у Транспортній стратегії України на період до 2020 р., потребують конкретизації в законодавчих і нормативно-правових актах, чіткого визначення фінансових зобов'язань органів державної влади та місцевого самоврядування щодо її реалізації, що можливо лише за умов достатнього наповнення бюджетів відповідних рівнів.

IV. Висновки

Створена в Україні система законодавчого регулювання транспортних відносин та розвитку транспортної інфраструктури є правовим підґрунтям подальшого розвитку транспортної інфраструктури міст і має потребу в удосконаленні. Зокрема, необхідно:

- відповідно до Закону України “Про транспорт”, розробити та затвердити положення про комісії з координації роботи транспорту;
- доповнити ст. 7 Закону України “Про автомобільний транспорт” таким положенням: *приміські автобусні маршрути за-*

гального користування (внутрішньообласні маршрути) узгоджуються з виконавчим органом міської ради відповідного населеного пункту, по території якого вони проходять;

- доповнити ст. 7 Закону України “Про автомобільний транспорт” правами та обов'язками органів державної влади й місцевого самоврядування;
- внести у Закон України “Про автомобільний транспорт” та Порядок проведення конкурсу з перевезення пасажирів на автобусному маршруті загального користування, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 03.12.2008 р. № 1081 (із змінами), доповнення про збільшення строку дії договору, який укладається за результатами конкурсу до 7 років;
- розробити механізм виплати компенсаційних витрат автомобільному перевізнику внаслідок перевезення пільгових пасажирів та регулювання тарифів;
- розробити та внести на розгляд до Верховної Ради України законопроект про врегулювання діяльності легкових автомобілів – таксі.

Перспективи подальших розвідок можуть бути спрямовані на визначення конкретних шляхів реалізації транспортної стратегії та розробку нормативно-правових документів з перелічених вище питань.

Список використаної літератури

1. Про автомобільний транспорт: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 22. – Ст. 105.
2. Про міський електричний транспорт: Закон України // Відомості Верховної Ради. – 2004. – № 51. – Ст. 548.
3. Про транспорт: Закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 22. – Ст. 105.90.
4. Про схвалення Транспортної стратегії України на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2010 р. № 2174 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.

Стаття надійшла до редакції 10.09.2014.

Дульфан С. Б. Нормативно-правовое обеспечение развития транспортной инфраструктуры городов

В статье проанализированы основные положения действующего законодательства, которые обеспечивают нормативно-правовое регулирование развития транспортной инфраструктуры городов. Обосновано необходимость закрепления в законе прав и обязанностей органов власти, расширения полномочий органов местного самоуправления относительно функционирования транспортной инфраструктуры. Предложены изменения к конкретным статьям законодательных актов. Определена необходимость взаимодействия органов власти и общественности.

Ключевые слова: город, транспортная инфраструктура, нормативно-правовое обеспечение, местное самоуправление.

Dulfan S. Regulatory and Legal Support of the Development of Transport Infrastructure of the Cities

The basis for regulatory and legal support of the development of transport infrastructure of the cities are provisions of the Law of Ukraine "On the transport", "On Automobile Transport", "On the urban electric transport" and the Transport Strategy of Ukraine for the period up to 2020, which have been analysed at this article. The need to consolidate rights and duties of the authorities in the law, empowerment of local government bodies considering functioning of city transport infrastructure and transit routes, development of thesis on the coordination of the work of public authorities and local self-government has been founded. Changes to concrete articles of legislation have been offered. In particular with respect to increasing the term of the contracts which are undersigned by the results of the contest up to 7 years under certain conditions. Mechanism for the payment of compensation to the transport firms for the carriage of preferential passengers and tariff adjustment mechanism have been offered to work out. The need to develop legislation for the regulation of the taxi activity, introduction to legislative acts the notion of trolleybus and tram routes passport, the development and approval of their introduction has been determined. The need of interaction between authorities and the public in order to increase its role in management decisions has been identified. Priorities, which are outlined in the Transport Strategy of Ukraine for the period until 2020, require more specific and precise securing of financial obligations of the state and local authorities regarding its implementation, which is possible only in case of sufficient filling of budgets of all levels.

Key words: city, transport infrastructure, regulatory and legal support, local government.